

TÔI BIẾT

 Chắc chắn chúng ta là một dân đặc ân được ở đây sáng hôm nay, được sống động trên đất, để thấy thì giờ trọng đại nữa của Lễ Phục sinh. Lễ Phục sinh luôn luôn mang lại một—một sự vinh hiển như vậy cho chúng ta, những hy vọng mới. Và—và thật tuyệt vời!

2 Và ngay khi tôi bước vào trong phòng phía sau đó sáng nay, một người nào đó đã gặp tôi và nói, “Thưa Anh Branham, anh biết đứa—đứa bé, hay đứa trẻ hoặc người nào đó, được cầu nguyện ở Chautauqua năm ngoái, mà phải mổ tim, và chính sửa lại van tim hay cái gì đó cho thích hợp.” Nói, “Cháu bé ấy đã được chữa lành, và ở trong tòa nhà sáng nay, trên thực tế, và đang ngồi ở đây sáng nay.” Vậy thật tốt đẹp, chúng ta sẽ có lời làm chứng ngăn từ điều đó chỉ có lẽ trước khi chúng ta có buổi nhóm khác. Và chúng ta thật là một dân phước hạnh.

3 Bây giờ tôi sẽ mời Anh Neville sẽ đọc lời Kinh Thánh trong Ma-thi-ơ hay Lu-ca, một trong đó, về sự sống lại, nếu anh chưa đọc nó. Anh đọc chưa, thưa anh? [Anh Neville nói, “Chưa.”—Bt.] Vậy, trong khi chúng ta đang sẵn sàng cho sự cầu nguyện.

4 Và bây giờ tiếp theo buổi nhóm này, sẽ là buổi nhóm chữa lành. Sau khi buổi nhóm này chấm dứt, thì anh em đi ăn điểm tâm. Rồi, sau đó, chúng ta sẽ trở lại lúc chín giờ ba mươi và bắt đầu buổi nhóm khác. Và rồi những buổi nhóm chữa lành sẽ tiếp theo đó. Và rồi đến lễ Báp-têm sẽ theo sau đó.

5 Và thật là thì giờ tốt đẹp cho lễ báp-têm! Ồ, chao ôi! Sự sống lại! Đó là lý do chúng ta chịu phép báp-têm, bởi vì Ngài đã sống lại.

6 Tôi còn nhớ trước khi chúng ta có hồ làm phép báp-têm ở đây, tôi thường đưa họ xuống con sông ở phía dưới đây, vào những buổi sáng sớm, sương lạnh, và làm phép báp-têm cho dân sự ở dưới dòng sông ấy. Có điều gì đó về nó mà, thật là, một thì giờ thiêng liêng. Lễ Phục sinh, đó là một thì giờ tuyệt vời.

Tôi nhìn thấy Anh Pat Tyler đang ngồi ở trên đây.

7 Tôi vừa mới nói chuyện với một người nào đó tối hôm qua. Mà, buổi nhóm cuối cùng của chúng ta ở Oklahoma, tôi đã cố gắng, cố gắng bây giờ (và tôi sẽ thông báo điều này) bỏ qua một bên cho tới khi Đức Chúa Trời kêu gọi tôi làm điều đó, chức vụ cũ của tôi về sự phân biệt, bởi vì tôi nghĩ (bắt đầu) ấy là chức—chức vụ mới đang đến.

8 Đêm nọ, không ai biết gì về điều đó, tôi đã thử nó trên một đứa trẻ đi ngang qua bụi giăng, được sanh ra đã bị mù, một em bé; và một cậu khoảng mười sáu tuổi, hoàn toàn bị mù. Và ngay lập tức nó la lớn, “Anh Branham, tôi thấy được!” Và ở đó, và Pat đã...Ty-...đang đứng gần, ngay bên cậu bé, khi mắt cậu mở ra lần đầu tiên trong cả cuộc đời cậu ấy. Và vì thế tôi tin rằng anh em ở đây, với sự trông đợi tuyệt vời, với bản thân tôi, tôi đang trông đợi điều gì đó, Đức Chúa Trời làm cho chúng ta, và mang chúng ta lên mức độ cao hơn những gì chúng ta đã có.

Chúng ta hãy cúi đầu cầu nguyện giờ này.

9 Lạy Thiên Phụ Từ Ái của chúng con, khi chúng con nhóm nhau lại sáng hôm nay, ở đây trong ngôi nhà thờ nhỏ bé này bên cạnh con đường, chúng con thật biết ơn Cha, vì tất cả điều này có ý nghĩa với chúng con, và đặc biệt vào buổi sáng Phục sinh này. Nếu đã không có một Lễ Phục sinh, chúng con chắc hẳn không được ở trong tình trạng ngày hôm nay. Mà, Lễ Phục sinh là điều đã đóng ấn tất cả về lời hứa của Đức Chúa Trời. Nó xác nhận những lời hứa ấy với chúng con. Mọi sự mà Ngài đã từng hứa, tất cả đã được biến thành hiện thực vào Lễ Phục sinh. Một trong những ngày lễ quan trọng nhất mà chúng con có trong năm! Và chúng con cầu xin, Chúa ôi, hôm nay, Chúa sẽ an ủi lòng chúng con khi chúng con ngồi, chờ đợi, và dưới trạng thái chuẩn bị cho Đức Thánh Linh, Đấng đã đến sau Lễ Phục sinh, để đến trên tấm lòng chúng con và an ủi chúng con, và khôi phục đức tin chúng con, trong những biện pháp đầy quyền năng vĩ đại, hầu cho chúng con có thể bước đi sống cuộc đời mà Chúa Jêsus đã chỉ định cho chúng con.

10 Chúng con cầu xin cho mỗi người và mỗi cá nhân, và đặc biệt cho những ai bị giam hãm và không thể đến được với các buổi nhóm bất cứ nơi nào ngày hôm nay. Lạy Chúa, xin ở cùng họ.

Xin cho—xin cho Lễ Phục sinh này tìm thấy một Lễ Phục sinh thật cho họ, một sự sống dậy khỏi giường bệnh, và một sức khỏe mới mà họ chưa từng biết trước đây trong đời. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

¹¹ Xin cho mỗi thầy giảng, mỗi đầy tớ Ngài khắp thế giới ngày hôm nay, đang làm lễ kỷ niệm ngày vĩ đại này, xin cho họ được xúc dầu thánh và sức lực cùng Quyền năng, để mang đến cho hội chúng của họ (bầy chiên đang chờ đợi) Thức Ăn mà Đức Chúa Trời có trong kho để dành cho dân sự Ngài. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Chúng con chờ đợi phần của chúng con, cách khiêm nhường, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

¹² Bây giờ tôi sẽ mời Anh Neville đọc lời Kinh Thánh về sự sống lại. [Anh Neville nói, “Ma-thi-ơ 28,” và đọc lời Kinh Thánh sau đây—Bt.]

[Sau ngày Sa-bát, ngày thứ nhất trong tuần lễ, lúc tung tung sáng, có Ma-ri Ma-đơ-len và Ma-ri khác đến thăm mộ.]

[Và, này, đất rúng động dữ dội: vì có thiên sứ của Chúa ở trên trời xuống, và đến lăn hòn đá ra khỏi cửa, mà ngồi ở trên nó.]

[Hình dung của thiên sứ giống như chớp nhoáng, và áo Ngài trắng như tuyết:]

[Và vì đó những lính canh sợ hãi run rẩy, trở nên như người chết.]

[Song thiên sứ nói cùng các người đàn bà đó rằng, Các người đừng sợ chi: vì Ta biết các người tìm Chúa Jêsus, là Đấng đã bị đóng đinh trên thập tự giá.]

[Ngài không ở đây đâu: Ngài sống lại rồi, như lời Ngài đã phán. Hãy đến, xem chỗ Chúa nằm.]

[Và hãy đi mau, và nói cho các môn đồ Ngài hay rằng Ngài đã từ kẻ chết sống lại; và, đây này, Ngài đi trước các người qua xứ Ga-li-lê; ở đó các người sẽ thấy Ngài: này, Ta đã bảo các người.]

[Và họ bèn vội vàng ra khỏi mộ vừa sợ vừa cả mừng; và chạy báo tin cho các môn đồ của Ngài.]

[Và khi họ đi báo tin cho các môn đồ của Ngài, này, Đức Chúa Jêsus gặp họ, thì phán rằng, Mừng các người. Và hai người cùng đến gần và ôm chân Ngài, và thờ lạy Ngài.]

[Lúc đó Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng, Đừng sợ chi: hãy đi nói cho các anh em Ta rằng họ đi qua xứ Ga-li-lê, và ở đó họ sẽ thấy Ta.]

[Bấy giờ trong khi họ đang đi đường, này, có mấy tên lính canh vào thành, và thuật lại cho các thầy tế lễ cả biết mọi việc đã xảy đến.]

[Và khi các thầy tế lễ bèn nhóm lại cùng các trưởng lão, đặng bàn luận xong rồi, thì họ cho những lính đó nhiều tiền bạc.]

[mà dặn rằng, Các người hãy nói rằng, Môn đồ Người đã đến lúc ban đêm, mà lấy trộm người đi trong khi họ đang ngủ.]

[Và nếu điều ấy thấu tai quan tổng đốc, thì chúng ta sẽ khuyên giải người, và làm cho người khỏi lo sợ.]

[Vậy mấy tên lính đó lấy bạc, và làm theo như họ được dạy: và tiếng ấy đã đồn ra trong dân Giu-đa cho đến ngày nay.]

[Lúc đó mười một môn đồ đi qua xứ Ga-li-lê, lên hòn núi mà Chúa Jêsus đã chỉ cho họ.]

[Và khi họ thấy Ngài, thì thờ lạy Ngài: nhưng một vài người nghi ngờ.]

[Và Chúa Jêsus đến gần và phán cùng họ, như vậy, Hết thấy quyền phép ở trên trời và dưới đất được giao cho Ta.]

[Vậy hãy đi, và dạy dỗ muôn dân, hãy nhân danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp-têm cho họ:]

[Và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà Ta đã truyền cho các người: và, này, Ta thường ở cùng các người luôn, cho đến tận thế. A-men. Bẻng trống—Bt.]

14 Bây giờ chúng tôi muốn nói, thông báo lại bây giờ, rằng những buổi nhóm, và dành cho buổi sáng, sẽ tiếp tục lúc chín giờ ba mươi, ngay sau khi chúng ta kết thúc buổi nhóm này, buổi... buổi nhóm này sáng nay bây giờ. Và rồi chúng ta gọi đây là buổi nhóm lúc rạng sáng. Và chúng tôi thì, có một số việc quan trọng để báo cáo với anh chị em về những—những buổi nhóm đã qua. Và chúng tôi muốn quý vị nào bị đau ốm và bệnh tật, tất cả quý vị, hãy đến bằng đức tin sáng nay, để tin rằng Chúa Jêsus đã sống lại này đang sống ngày hôm nay, và Ngài thật giống y như Ngài đã từng sống. Ngài không thay đổi chút nào.

15 Bây giờ tôi muốn đọc một phân đoạn ngắn của lời Kinh Thánh ở đây, được tìm thấy trong chương 19 của Gióp, bắt đầu ở câu thứ 15.

Những kẻ ở trong nhà tôi,...các tớ gái tôi, dãi tôi như một khách lạ: tôi đã trở thành một người ngoài trước mặt chúng.

Tôi gọi kẻ tôi tớ tôi, mà nó không thưa; Dầu tôi lấy miệng mình nài xin nó.

Hơi thở tôi lấy làm gớm ghiếc cho vợ tôi, các con cái của mẹ tôi ghét lời cầu khẩn tôi.

Vàng, đến đổi những đứa trẻ cũng khinh tôi; nếu tôi chỗi dậy, chúng nó nhạo báng tôi.

Các bạn thân thiết đều gớm ghét tôi; và những người tôi thương mến đã trở nghịch với tôi.

Các xương cốt tôi sát vào da và thịt tôi, và tôi đã thoát được chỉ còn da bọc răng tôi mà thôi.

Hãy thương xót tôi, hãy thương xót tôi, Hỡi các bằng hữu tôi; vì tay của Đức Chúa Trời đã đặng đến tôi.

Cớ sao các bạn bắt bớ tôi như Đức Chúa Trời, và chưa no nê thịt tôi sao?

Ôi chớ chi các lời tôi bây giờ đã được biên chép! Ước gì nó được ghi chép trong một quyển sách!

Chớ gì lấy cây viết bằng sắt và khắc nó trên đá lưu đến đời đời.

Vì tôi biết...đấng cứu chuộc tôi vẫn sống, và đến ngày cuối cùng Ngài sẽ đứng trên đất:

Và mặc dầu sau khi...những cơn đau hủy hoại thân thể này, tuy nhiên trong xác thịt tôi sẽ nhìn thấy Đức Chúa Trời:

Chánh tôi sẽ thấy Ngài,...mắt tôi sẽ nhìn xem, chớ chẳng phải kẻ khác; dầu lòng tôi mòn mỏi trong mình tôi.

16 Tôi muốn lấy một đề tài ở đó, được tìm thấy trong Gióp 19 này, *Tôi Biết*.

17 Tổ phụ vào thời gian ấy có điều gì đó giống như chúng ta ngày nay. Ông đã nghi ngờ nhiều, như chúng ta gọi ngày nay, “mức cao nhất,” và ông đã tuyệt vọng. Nhiều ngày ông đã ngồi trên đồng tro, và cố tìm ra lời để an ủi mình, cố tìm điều gì đó sẽ cho ông lòng can đảm, và điều gì đó mà sẽ—sẽ an ủi ông khi ông thấy sự sống của mình đang tàn lụi.

18 Trước tiên, ông là một cụ già, khoảng chín mươi tuổi, và ông đã bị bàn tay Đức Chúa Trời đánh mạnh. Vậy thì, chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời không đùng ông bằng bàn tay Ngài, nhưng mà Đức Chúa Trời đã cho phép Sa-tan đùng vào ông. Đức Chúa Trời chỉ có những tác nhân để làm các sự việc. Đức Chúa Trời muốn một điều ác được thực hiện, Ngài chỉ để Sa-tan làm điều đó. Và nếu Ngài muốn làm điều tốt, Ngài đã có những đầy tớ Ngài để Ngài làm điều đó.

19 Và Sa-tan đã đùng vào Gióp vì một mục đích, để thử ông, vì nó và Đức Chúa Trời đã có sự tranh luận. Và Đức Chúa Trời phán bảo với Sa-tan rằng, “Ta có một đầy tớ trên đất, không ai giống như người. Hễ Ta bảo người điều gì, người sẽ làm điều đó. Người là một người trọn vẹn, và một người công bình.”

20 Và Sa-tan nói, “Nếu Ngài chỉ giao người cho tôi, tôi sẽ làm cho người rửa sả Ngài vào mặt Ngài.”

21 Gióp, không biết tất cả các sự việc này đang diễn ra, điều đó làm cho tộc trưởng lâm vào cảnh khốn cùng hết sức. Tuy nhiên, bằng cách nào đó, khi mọi sự ông có đã biến mất, ông vẫn duy trì địa vị của mình trong—trong Đấng Christ. “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống,” ông nói.

²² Bây giờ chúng ta đến những nơi đó. Hết thấy chúng ta đều đến. Và tôi tin rằng ngày hôm nay, chúng ta nhóm nhau lại ở đây vì điều gì đó mà cùng mục đích. Chúng ta tất cả đều ở trên những đồng tro. Chúng ta có những hoạn nạn, và những lúc thăng trầm của chúng ta, và những khoảnh khắc tội tệ của—của chúng ta, và sự đau ốm của chúng ta, và nỗi đau buồn của chúng ta, cùng những thất vọng của chúng ta. Vì thế chúng ta đến như thế này, trong một buổi sáng, buổi sáng Phục sinh này, để tìm kiếm những lời an ủi, giống như Gióp cố tìm thấy từ bạn bè của ông.

²³ Không người nào trong số họ có thể mang lại cho ông sự an ủi nào. Bởi vì hoạn nạn của ông, họ buộc tội ông là phạm tội bí mật. Thế rồi, giữa tất cả hoạn nạn đó, Đức Chúa Trời đã đến giải cứu ông.

²⁴ Gióp đang thắc mắc. Như ông biết, không chỉ sự đau ốm của ông và những ung nhọt của ông, và hoạn nạn và nỗi đau buồn, từ việc mất gia đình và hết thấy sự giàu có thịnh vượng của ông, mà còn gần như lấy đi sự sống của ông; nhưng ông là một người già, tuổi tác đã cao, và biết rằng ông sẽ đi xuống mộ. Và, biết rằng, ông tin rằng có người nào đó đã mang ông lên trên đất, ông thật không thể đến đây một mình. Và ông đã biết rằng ông sanh ra trong thế gian từ người cha và người mẹ, nhưng, tuy nhiên, cha mẹ ấy phải có người nào đó mang họ đến. Và điều đó quay về lại với nguồn gốc, “Ai đã mang đến, người đầu tiên?”

²⁵ Và rồi ông đã tự hỏi điều này. “Điều lạ lùng là tôi đây, đang dạo quanh, một sự sống cao hơn thú vật, và một đời sống cao hơn đời sống thực vật.” Nhưng tuy nhiên chúng ta thấy rằng ông nói, “Nếu cây cối chết, nó sẽ sống lại. Và nếu một—một bông hoa chết, nó sẽ sống lại.” Nhưng ông nói, “Loài người nằm xuống, người tắt hơi, và người đi đâu? Các con trai người đến than khóc người và tôn vinh người, mà người nào nhận biết.” Và ông tự hỏi, “Việc gì mà—mà Đức Chúa Trời để sự sống giống như thế sống lại, như ở bông hoa và cây cối, nhưng mà con người không thể sống lại?” Tất cả điều này làm ông bối rối.

²⁶ Và nếu chúng ta sẽ chỉ rút ra từ kết luận này sáng nay. Và đó là điều mà vì thế mà chúng ta ở đây. Chúng ta nghe câu chuyện Phục sinh, nói đi nói lại nhiều lần, và đọc lui đọc tới; và ngày nay,

trên đài phát thanh, các bạn sẽ nghe những mục sư truyền đạo khác nhau đề cập đến nó. Nhưng những gì tôi đã suy nghĩ, cho nhóm nhỏ sáng hôm nay, Chúa đã ban cho tôi, tôi sẽ đề cập đến nó từ một quan điểm khác nhau nếu tôi có thể, đến một chỗ vè: Tại sao chúng ta đến với những nan đề này? Điều gì khiến những việc này xảy đến? Tại sao một Cơ-đốc nhân sẽ bị bối rối? Tại sao mọi sự, không thật hoàn hảo với một Cơ-đốc nhân? Nhưng không phải vậy, và chúng ta biết điều đó.

27 Và đôi khi chúng ta gặp nhiều rắc rối khi chúng ta trở nên một Cơ-đốc nhân hơn khi chúng ta còn là tội nhân. Bởi vì, có Lời chép rằng, “Người công bình gặp nhiều tai họa, nhưng Đức Chúa Trời giải cứu người ra khỏi hết.” Đức Chúa Trời đã hứa nhiều tai họa, những cảm giác lạ, và những việc lạ mà sẽ vượt xa ngoài tầm hiểu biết của chúng ta, nhưng nó luôn luôn làm ích lợi cho chúng ta. Chúng ta thật không thể hiểu được điều đó, bởi vì nếu chúng ta hiểu, thì ắt hẳn là không phải là đức tin với chúng ta; chúng ta sẽ hành động với sự hiểu biết. Nhưng chúng ta làm điều đó, và chúng ta có nó, chúng ta tin bằng đức tin, Lời Ngài, nó sẽ có tác dụng tốt cho chúng ta. Ước gì chúng ta chụp lấy điều đó ngày nay, vào buổi—buổi sáng hôm nay. Nếu như chúng ta có thể ôm chầm lấy mọi lo buồn của chúng ta... Và không người nào trong chúng ta được miễn trừ khỏi chúng. Và nếu như chúng ta có thể nhận biết rằng những việc ấy là vì ích lợi cho chúng ta!

28 Có lời chép, trong một trong những lời Kinh Thánh trong Kinh Thánh, rằng, “Sự thử thách đến trên chúng ta hiện nay, thì quý cho chúng ta hơn vàng, vì chính Đức Chúa Trời đang cho chúng ta những thử thách này.” Sau khi chúng ta trở nên tài sản của Ngài, sự xưng tội của chúng ta và phép báp-têm của chúng ta, và lời hứa của chúng ta để bước đi trong đời sống cho Ngài, thì mọi thử thách đến trên chúng ta là để làm cho chúng ta trọn vẹn vì sự vinh hiển Ngài. Nó mang chúng ta đến chỗ mà Đức Chúa Trời có thể làm cho chính Ngài hiện thực với chúng ta hơn trước khi Ngài để thử thách đến.

29 Tôi muốn kết giao với Gióp sáng nay, để nói rằng tôi đã sống khá lâu để biết rằng đó là Lẽ thật. Tôi đã thấy nó trong đời sống riêng của mình, mà mỗi lần một tình huống lớn dấy lên, đến nỗi

tôi không thể nói loanh quanh về điều đó, hay dưới ảnh hưởng nó hoặc bỏ qua nó, Đức Chúa Trời làm một con đường, và xuất hiện đầy vinh hiển. Tôi chỉ tự hỏi ân điển Ngài đã từng làm điều đó như thế nào, nhưng Ngài thật sự làm nó.

³⁰ Và nên nhớ, trong tất cả những điều này, Sa-tan cố làm cho chúng ta nao núng, và hoảng loạn, để khiến chúng ta nghĩ rằng, “Ồ, tại sao *điều này* xảy ra? Tại sao tôi không thể được như *thế này*?”

³¹ Cách đây vài ngày khi tôi đi ra khỏi nơi tráng lệ, đẹp đẽ nhất mà tôi từng thấy trong cả đời tôi, đó là tòa nhà lớn của anh em chúng ta, Oral Roberts. Khi tôi thấy đá cẩm thạch ấy, và không có một cửa sổ trong nơi nào cả, nhưng nó thích hợp làm sao! Và tôi đã ở Hollywood và trong các cung điện của các vua, và tôi đã ở mọi nơi, hầu như, khắp thế giới, và tất cả những nơi và nhà sang trọng, đáng yêu, song tôi chưa hề thấy điều gì, nơi nào, để so sánh, với nó, không nơi nào cả. Cách mà những sợi dây điện aluminum nhỏ chạy len lỏi với nhau bên—bên trong, và, ồ, tôi chưa hề thấy cái gì tráng lệ trong đời như thế. Khi tôi bước vào qua nơi đó, và lấy bàn tay tôi chà lên những cột trụ bổ tường ấy, và—và đá granit tuyệt vời ấy; tất cả trong hình thức ba ngôi của Đức Cha, Đức Con và Đức Thánh Linh, nghệ—nghệ thuật điêu khắc của nó. Tất cả những thứ đó! Tôi vừa đến từ tòa nhà của Anh Tommy Osborn, và thấy công việc quyền năng, vĩ đại của anh ở đó dành cho Chúa.

³² Tôi đã đứng ở bên ngoài, nhìn lại tòa nhà ấy, và tôi nghĩ, “Lạy Chúa, chắc chắn con trở nên kẻ giả hình, chắc chắn con trở nên một kẻ bị xã hội ruồng bỏ, ở nơi nào đó; vì, những sự truyền giáo của những người này không có phần của con.” Và tôi nghĩ, “Gì vậy? Có lẽ con quá không tin cậy Ngài, Chúa ôi, đến nỗi Chúa không thể tin cậy con với bất cứ điều gì giống như thế. Ngay cả vài đô-la, nhỏ bé mà Ngài cho con để trả cho những chiến dịch và các việc khác, bây giờ họ đang cố gởi con đến nhà lao vì điều đó. Và tại sao con là kẻ giả hình như vậy, hay là tại sao con là một người không tin cậy như vậy?”

Tôi đã ngồi trên đồng tro, như Gióp thuở xưa.

³³ Khi tôi đứng bên ngoài nơi đó, hầu như choáng ngợp, vì sự trống lẹ như vậy; mà một chàng trai nghèo nàn được sanh ra trong hầm trú ẩn, một người Ngũ Tuần, có thể làm được và mang điều đó vào trong tòa nhà đồ sộ vĩ đại ấy. Và tôi nghĩ, “Ôi Chúa, có lẽ con không xứng đáng.”

³⁴ Ngay lúc ấy một Tiếng nhỏ nhẹ truyền xuống qua những hành lang đó, và nói rằng, “Nhưng Ta là phần của con.”

³⁵ Lúc ấy tôi nghĩ, “Ôi Chúa là Đức Chúa Trời, ồ, cứ để điều đó như cách đó, vậy, Chúa ôi. Con...bởi vì con ắt không có sự thông minh để thực hiện một công tác lớn giống như thế cho Ngài. Và con là một—một người dốt nát ít học. Nhưng, miễn là Chúa là phần của con, thì con là phần của Ngài, và Ngài sẽ dẫn dắt con. Con không thể tự dẫn dắt mình. Nhưng, Ôi Chúa, xin dẫn dắt con!”

³⁶ Đó là những thì giờ thống khổ hãm ép chúng ta để đi tới những vùng đất thiêng liêng ấy. Chính là ở trong Kinh Thánh. Và nên nhớ, cho dù nỗi khổ lớn thế nào đi nữa, Sa-tan cũng không thể lấy đi sự sống của anh em cho tới khi Đức Chúa Trời làm xong với anh em. Không điều gì có thể xảy ra với anh em trừ phi Đức Chúa Trời cho phép nó. Không có ma quỷ nào có thể đến trừ phi Đức Chúa Trời cho phép nó. Và vì sự ích lợi của anh em mà Ngài làm điều đó. Chúng ta hãy suy gẫm.

³⁷ Ở đó khi mà trận lụt đến hủy diệt thế gian, nó không thể hủy diệt Nô-ê. Nô-ê không thể bị hủy diệt, bởi vì Đức Chúa Trời có một công tác để ông làm.

³⁸ Ngày nọ, trong một nước lớn ở dưới ách nô lệ, có một vài người Hê-bơ-rơ mà chúng ta biết như Sa-đơ-rắc và Mê-sác và A-bết Nê-gô. Và xảy ra khi tới chỗ buộc họ phải đi đến một quyết định, để điều gì đó phải được thực hiện. Họ đã có...Đức tin của—của—của họ phải được thử nghiệm.

³⁹ Và khi đức tin của các bạn được đem ra thử thách, thì vẫn vững vàng. Hãy ở lại ngay với điều các bạn tin.

⁴⁰ Và khi đức tin của các bạn được đem ra thử thách (Và họ trải qua một thì giờ quyết định, không chỉ họ phải đi đến chỗ một—một đồng tro, mà còn đi vào trong lò lửa hực, nhưng Sa-

tan không thể hủy diệt họ, vì mục đích của Đức Chúa Trời chưa được trọn.), họ có thể đi vào nơi đó với hy vọng này: “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống!” Họ có thể đi vào trong đó với hy vọng này ở đây, “Chúng tôi được bảo đảm rằng Đức Chúa Trời có thể cứu chúng tôi thoát khỏi lò lửa hực này, nhưng, dầu chẳng vậy, chúng tôi sẽ không cúi đầu trước pho tượng đó.”

41 Sa-tan không thể nắm giữ họ. Nó không thể nhận chìm Nô-ê trong nước lụt, cho tới khi mục đích của Đức Chúa Trời được hoàn tất. Nó không thể thiêu hủy dân Hê-bơ-rơ, cho tới khi mục đích của Đức Chúa Trời đã được làm trọn. Nó không thể giết Gióp với những ung nhọt và hoạn nạn, cho tới khi mục đích của Đức Chúa Trời được hoàn tất. Sự tử cũng không thể ăn thịt Đa-ni-ên, cho đến khi mục đích của Đức Chúa Trời được hoàn tất. Sự chết và tuổi già cũng không thể bắt lấy Áp-ra-ham, cho đến khi mục đích của Đức Chúa Trời đã được hoàn tất.

42 Và nó cũng không thể bắt được anh em, hay có thể bắt được tôi, cho tới khi mục đích của Đức Chúa Trời, dành cho đời sống chúng ta, được hoàn tất. Vì thế, chúng ta nhóm lại từ đó, sự an ủi.

43 Và tại sao Đức Chúa Trời để hoạn nạn đến? Đức Chúa Trời cầm cương hoạn nạn, đặt một ít vào miệng nó và làm cho nó vâng lời Ngài, và những hoạn nạn ấy mang chúng ta vào sự tương giao gần gũi hơn với Đức Chúa Trời.

44 Không có cái mống cho đến khi nước lụt đến. Nhưng sau khi Nô-ê bị hãm ép trong tình trạng đó mà ông đã ở trong, trôi nổi bốn mươi ngày đêm, trong bão tố, và con tàu nhồi lên hụp xuống trong dòng nước; nó có sau khi nước lụt chấm dứt, thì ông thấy cái mống lần đầu tiên, giao ước của hy vọng, giao ước của lời hứa. Sau khi ông đã trải qua thời kỳ hoạn nạn, thì ông thấy lời hứa.

45 Đó là cách anh em thấy lời hứa, sau khi anh em đã trải qua hoạn nạn. Tôi thích bài thơ ấy, hay là thi thiên:

Tôi phải được về nhà trên Trời
 Trên giường trải đầy hoa để chịu,
 Trong khi những người khác đã chiến đấu để
 giành được giải
 Và chèo qua biển máu sao?

46 Chúng ta cầu xin sự an ủi và bình an. Đức Chúa Trời ban cho chúng ta điều tốt nhất mà Ngài có thể ban cho chúng ta: những thử thách và hoạn nạn. Điều đó còn tốt hơn sự an ủi và bình an. Sự an ủi của chúng ta vượt xa tầm giới hạn con sông.

47 Không phải cho tới khi những chàng trai Hê-bơ-rơ bị quăng vào lò lửa hực, một trong những thử thách nổi bật của họ, để họ thấy Đấng giống như Con Đức Chúa Trời đứng ở giữa họ. Những hoạn nạn của họ khiến cho Con Đức Chúa Trời đứng giữa họ, trong những cơn gió, để dập tắt ngọn lửa hực. Nhưng không phải cho tới khi họ đi vào trong ngọn lửa thì Đấng An Ủi mới xuất hiện.

48 Chính Đa-ni-ên đã có mục đích trong lòng rằng ông sẽ không tự làm ô uế mình với những thứ thuộc về thế gian, và bị thúc ép trải qua một sự thử thách, cho dầu ông cầu nguyện với Đức Chúa Trời hay đi vào hang sư tử. Nhưng đó là sau khi lò lửa được dựng lên, và ông bị quăng vào hang sư tử, mà, sau đó, ông thấy Thiên sứ của Đức Chúa Trời đứng ở giữa ông, giữ cách xa, Trụ Lửa lớn ấy đứng giữa ông và bầy sư tử. Và những con sư tử không thể đến gần ông, bởi vì ông đã trải qua những thử thách và cám dỗ cùng hoạn nạn. Và ông đã biết rằng Đức Chúa Trời của ông có thể giải cứu ông khỏi điều đó.

49 Ấy là Áp-ra-ham, sau khi đã thấy đất đai trở nên cằn cỗi, và hạn hán đến, và Lót phân rẽ với ông để đi xuống sống sung sướng trong thế gian. Đó là sau khi ông nghe tiếng rên rỉ và than khóc của—của những người chăn súc vật của mình, không có cỏ cho gia súc mình, nhưng ông vẫn ở trong xứ mà Đức Chúa Trời ban cho ông và bảo ông tới khiếu nại ở đó. Và như trong thời ấy, sau khi ông đã được thử thách cho đến khi lòng kiên nhẫn của—của ông đã đến đường cùng, đó là vào ngày đó mà, khi sau khi thử thách chấm dứt, ông nói chuyện mặt đối mặt với Ê-lô-him dưới cây sồi ngày ấy. Chính là sau khi ông đã chịu khổ vì những thử thách của mình, sau khi ông đã trải qua những hoạn nạn mà ông đã trải qua, thì Đức Chúa Trời hiện ra với ông trong hình thức của một Con Người; và ngồi ở đó và phán bảo ông đã kết hôn và vợ ông tên là Sa-ra, và nói bà đã cười Ngài, phía sau trại. Nó là

nơi mà Áp-ra-ham đã gọi Ngài là “Ê-lô-him.” Chính là sau khi thử thách và hoạn nạn.

⁵⁰ Ô, nếu Hội thánh có thể thật sự thức tỉnh với chính Nó ngày nay, để thấy rằng sau những hoạn nạn và thử thách, và những sự cười nhạo và chế giễu, những việc mà Hội thánh đã trải qua, Hội thánh ngũ tuần; để chúng ta thấy Đức Chúa Trời ở giữa chúng ta, làm những dấu kỳ, và phép lạ.

Sau những lao khổ và hoạn nạn của cuộc đời,
Sau khi tất cả đã trôi qua,
Rồi cuối cùng chúng ta sẽ thấy Chúa Jêsus.

Ngài sẽ đang chờ đợi tôi,
Chúa Jêsus rất công bình và chân thật,
Trên ngai đẹp đẽ của Ngài,
Ngài sẽ chào đón chúng ta về Nhà
Sau khi ngày ấy đã qua.

Trong khi còn ngày ấy, chúng ta hãy lao khổ.

⁵¹ Tất cả những con người vĩ đại này, mà chúng ta đã nêu ra nhiều trong buổi nhóm sáng nay, được nhắc đến điều đó. Họ đã trải qua những thử thách, và đã thấy Đức Chúa Trời. Họ đã trải qua những thử thách, và thấy các Thiên sứ. Họ đã trải qua những thử thách; và những sự mặc khải và đã thấy những dấu kỳ phép lạ, cùng các sự việc.

⁵² Nhưng, ô, không người nào trong họ đã thấy những gì Gióp đã thấy. Tất cả những người ấy, sau khi thấy các Thiên sứ, và thấy Đức Chúa Trời và tất cả những việc này, họ đã không bao giờ thấy điều gì đem lại cho họ những hy vọng vượt xa nắm mồ. Nhưng Gióp đã thấy sự sống lại! Ông đã thấy Lễ Phục sinh. Ông đã thấy điều mà an ủi mọi tấm lòng. Thế thì khi đó ông đã nói, “Ồ ước gì lời tôi sẽ được in thành sách! Ô ước gì chúng sẽ được chạm bằng cây bút sắt, trong đá!”

⁵³ Xem đây, nó, mọi sự đã quay lại chống nghịch ông. Ngay cả, những người đầy tớ của ông không muốn nói với ông. Vợ ông là một người lạ. Ở đó ông ngồi, trên đồng tro, thật là thử thách lớn. Và giáo hội đến, và quay lưng với ông, trong bảy ngày. Và không người nào an ủi ông!

54 Thế rồi ông phải thấy khái tượng về Lễ Phục sinh, khi ông kêu lên, “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống, và vào lúc cuối cùng Ngài sẽ đứng trên đất. Tôi biết! Ở ước gì lời tôi đó được viết bằng bút sắt, trong đá, để lời tôi có thể không hề phai mờ nữa, vì tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống! Tôi biết! Tôi biết!”

55 Ông biết gì, hả Gióp? “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống.” Anh em để ý không, không chỉ một Đấng nào đó đang sống, nhưng Ngài còn là một Đấng Cứu Chuộc với Gióp!

56 Ồ, đáng chúc tụng Danh Chúa. Tôi rất vui rằng tôi là phần của Lễ Phục sinh, rằng tôi là phần trong sự sống lại đó! Và chúng ta là phần của nó sáng nay, vì chúng ta cư ngụ trong Sự Sống phục sinh ấy (đó là, kẻ dự phần) mà mang đến Lễ Phục sinh. “Tôi biết rằng Đấng Cứu Chuộc tôi...” Các bạn biết gì? Tôi không đoán điều đó; chúng ta có quá nhiều việc đoán mò ngày nay. “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống!” Vâng, thưa quý vị.

57 Vậy thì Ngài là gì? Nếu Ngài sống, Ngài là Đấng Cứu Chuộc với Gióp. “Của tôi,” cá nhân, *của tôi*, “Đấng Cứu Chuộc của tôi vẫn sống!”

58 Và ông biết điều gì khác nữa, hả Gióp? Ông đã thấy gì trong khái tượng đó? “Và đến lúc cuối cùng, Ngài sẽ đứng trên đất. Và dầu cho sâu da hủy diệt thân thể tôi, tuy nhiên trong xác thịt tôi sẽ xem thấy Đức Chúa Trời, chính tôi sẽ thấy Ngài. Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống, và Ngài sẽ đứng lúc cuối cùng trên đất. Dầu lòng tôi hao mòn trong mình tôi, dầu sâu da hủy diệt thân thể tôi, tuy nhiên trong xác thịt tôi sẽ thấy Đức Chúa Trời.” Qua đó là khái tượng vĩ đại nhất.

59 Đa-ni-ên đã thấy một Thiên sứ. Các thanh niên Hê-bơ-rơ đã thấy Con Đức Chúa Trời. Nô-ê đã thấy cái mống. Áp-ra-ham đã thấy Đức Chúa Trời, mặt đối mặt. Nhưng, Gióp nhìn thấy sự sống lại, Gióp nhìn về phía trước. Tất cả các tổ phụ và các thánh vĩ đại, của Kinh Thánh, đã nhìn về phía trước với ngày ấy; với một sự bảo đảm, qua những khái tượng của họ, qua sự bày tỏ của họ, rằng sẽ có một thì giờ của sự sống lại.

60 Bây giờ chúng ta thấy những công tác vĩ đại tiếp tục. Chúng ta thấy những quyền phép vĩ đại của Đức Chúa Trời. Chúng ta

thấy những việc lớn mà Ngài có thể làm. Anh em không thể nhìn vào mặt trời và—và biết rằng đó không phải là Quyền năng của Đức Chúa Trời mang đến cho thế gian qua mặt trời đó. Anh em không thể thấy mùa xuân đến mà không biết có một Đức Chúa Trời. Anh em có thể thấy sự chữa lành đôi mắt mù lòa, những đôi tai điếc, biết đó là Đức Chúa Trời. Nhưng điều gì xảy ra nếu tất cả đã có ở đó, và sau khi chúng ta chết thì chúng ta chết luôn? Nhưng sự sống lại, sự Phục sinh, ồ, đó là điều đóng ấn mọi sự mà Đức Chúa Trời đã từng hứa, là sự sống lại.

⁶¹ Và họ phải có sự đóng đinh khổ hình, trước khi anh em có thể có một sự sống lại. Và trước khi Hội thánh sẽ từng có thể thấy được Quyền năng sống lại, trước khi tôi có thể thấy một chức vụ mới xảy đến với chính tôi, trước khi anh em có thể bước vào sự thông công mới với Đức Chúa Trời, phải là sự tự đóng đinh để có thể đến một sự sống lại. Chúng ta phải chết đi những ý riêng của chúng ta, chết đi với cách riêng của chúng ta, chết đi mọi thứ ở chung quanh chúng ta, phải trải qua những thử thách và những hoạn nạn, để chúng ta có thể thấy một sự sống lại mới, một Sự sống mới. Trước khi một tội nhân có thể được trở nên một Cơ đốc nhân, phải đến với một sự chết, rồi đến sự sống lại.

⁶² Trước khi Áp-ra-ham có thể thấy Ê-lô-him, ở đó phải có hai mươi lăm năm thử nghiệm. Trước khi những chàng trai Hê-bơ-rơ có thể thấy Con Đức Chúa Trời, họ phải đi vào trong lò lửa hực. Trước khi Đa-ni-ên có thể thấy Thiên sứ, ông phải đi vào trong hang sư tử. Trước khi Gióp có thể thấy được sự sống lại, ông phải trải qua hoạn nạn và mất mọi sự ông có; nhưng rồi, bởi một khả tượng, ông đã thấy!

⁶³ Và nếu Gióp bởi một khả tượng có thể đứng thật vững chắc trên một lời hứa, hướng chỉ là chúng ta, sau khi Đấng Christ đã sống lại từ kẻ chết và Ngài trở nên Trái Đầu Mùa của những kẻ ngủ, và đã ban Đức Thánh Linh đến như một ấn chứng của lời hứa, trên chúng ta, để chúng ta cũng sẽ sống. “Bởi vì Ta sống, các ngươi cũng sẽ sống!” Thấy sự Hiện diện vĩ đại của Ngài ở giữa chúng ta, làm việc, làm những dấu kỳ phép lạ mà Ngài đã làm trên đất, ban cho chúng ta những hy vọng. Và chúng ta đến với sự sống lại, và rồi vẫn ở trên đồng tro của mình chẳng? Chúng

ta hãy ra khỏi đồng tro ngày hôm nay, với một khái tượng mới, với một Quyền năng mới, với một quyết định mới để chúng ta thấy Đức Chúa Trời trong Quyền năng của Ngài. Chúng ta thấy sự sống lại của những việc sắp đến.

⁶⁴ Chúng ta đang ở thì giờ của sự chết. Chúng ta đang ngồi ở cửa của sự chết. Các dân đang ở trong cửa sự chết.

⁶⁵ Nước Nga đã khám phá một thứ vũ khí mới lúc này, như quý vị đã nghe trên ra-đi-ô và báo chí. Họ không phải đi qua đây và cho nổ tung trái bom. Họ có thể chỉ mang một cái gì đó nhỏ bé qua đây, và để giữa những gián điệp của họ, và bắn vọt ra đến bất cứ nước nào, và mọi người sẽ bị bại liệt trong hai mươi bốn giờ. Đi qua và, khi anh em thức giấc, có một người Nga đá anh em qua một bên, một lính gác Nga to lớn chiếm nhà anh em, cưỡng hiếp vợ anh em, ném con cái anh em ra đường, và chiếm nhà anh em. Họ có thể làm điều đó. Họ không muốn buông tha một thứ gì. Họ có điều đó. Không ai biết nó là cái gì. Đây, mọi thứ đang thực hiện. Bây giờ họ có thể dùng điều đó mà không sợ, bởi vì không ai khác có nó.

⁶⁶ Chúng ta không biết nó sẽ đến như thế nào, điều gì sẽ xảy ra. Nhưng chúng ta biết một điều, rằng chúng ta đang ngồi trên đồng tro. Đất nước, đang ở trên đồng tro. Thế giới đang ở trên đồng tro.

⁶⁷ Và bởi vì thế giới ở trên đồng tro, tôi rất vui rằng Thánh Linh của Đức Chúa Trời có thể đến, và chúng ta có thể nói, “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống, và đến lúc cuối cùng Ngài sẽ đứng trên đất!” Ngày nào đó Ngài sẽ đến! Không lạ gì nhà thơ đã viết:

Sống, Ngài yêu tôi. Chết, Ngài đã cứu tôi.
 Chôn, Ngài mang tội tôi đi cách xa.
 Sống lại, Ngài xưng công bình cho không mãi
 mãi.
 Rồi đây Ngài sẽ đến, ồ, ngày vinh hiển thay!

⁶⁸ Phải có một Ghết-sê-ma-nê, của những giọt Huyết rơi xuống qua da Ngài, trước điều đó. Và phải có một sự thống khổ dữ dội ở Đồi Sọ, trước khi ở đó có thể là chứng cứ về một Đức Chúa Trời Đòi đòi Đấng có thể làm kẻ chết sống lại. Phải có một—phải có

một Ghết-sê-ma-nê và một Đồi Sọ, để làm nên một Lễ Phục sinh. Chắc chắn vậy.

69 Thật các sứ đồ đó, sáng hôm ấy, khi họ quá nản lòng, đến nỗi Phi-e-rơ nói, “Tôi thật nản lòng, tôi nghĩ tôi sẽ đi về đánh cá lại. Tôi sẽ đi về. Tôi, tôi đã thấy Ngài.”

70 Họ đã có những hy vọng lớn, và tin và mọi sự, cho đến khi đến nơi tối tăm lớn đó. Đức Chúa Trời đang làm gì? Ngài đã mang các sứ đồ ấy đến một đồng tro. Ngài đã mang họ đến một chỗ để họ sẽ họ sẽ phải khẳng định đức tin của mình cho chính họ.

71 Và Phi-e-rơ nói, “Tôi—tôi đã thấy Ngài làm những phép lạ lớn lao ở Ga-li-lê. Nhưng, ồ, Ngài nằm đó, chết, và lạnh ngắt, trong mồ! Tôi tin tôi sẽ chỉ đi xuống biển sáng nay và đánh cá, và chỉ đi đánh cá. Có lẽ tôi có thể nhìn qua phía bên kia biển, và tôi sẽ tìm thấy. Tôi còn nhớ thấy Ngài khi Ngài chờ đợi chúng ta trên bờ. Tôi tin tôi sẽ cứ đi xuống đó.”

72 Và các sứ đồ nói, “Anh biết gì không? Tôi nghĩ tôi sẽ đi với anh.” Ồ, họ buồn bã. Họ khóc cho đến nỗi mắt họ sưng lên.

73 Chúng ta biết mình trải qua những nơi đó như thế nào! Thật chúng ta biết! Chúng ta đều quen với những việc ấy.

74 Tôi nhớ khi tôi đặt một người yêu quý của tôi vào ngôi mộ, trên ngọn đồi nơi xa kia, gọi là Eastern, hay Nghĩa địa Walnut Ridge. Tôi đã đặt đứa con bé bỏng vào trong đó thế nào! Và tôi đã khóc trên cánh tay mẹ, cho đến khi, tôi khóc cho đến khi tôi không thể khóc được nữa. Tôi đã làm mọi thứ mà tôi biết. Cho đến nỗi, tôi lấy một khẩu súng, cố tự tử, tôi đã ở trong thì giờ như vậy. Và chính trong thì giờ đó, trong căn phòng nhỏ bé trên đó, mà tôi quì gối, Thiên đàng đã mở ra lại, và tôi thấy nàng đứng đó trong sự huy hoàng tráng lệ của sự bất tử. Chính trong thì giờ ấy tôi cảm thấy cánh tay nàng ôm choàng lấy vai tôi, nói, “Bill à, anh không hiểu. Mẹ con em hạnh phúc hơn anh rất nhiều.”

75 Đấy, phải có một sự đóng đinh khổ hình. Phải có sự nghiền nát bông hoa, để mang đến dầu thơm ra từ nó. Phải có sự nghiền nát của một đời sống, để lấy ra điều tốt nhất từ nơi đó. Đó là lý do Chúa Jê-sus phải bị nghiền nát, để mang đến những gì Ngài có. Ngài không thể đứng trước sự đóng đinh khổ hình, nói, “Tất cả

quyền phép trên Trời và dưới đất được giao cho Ta.” Nhưng sau sự đóng đinh khổ hình, Ngài có thể đứng và nói, “Tất cả quyền phép trên Trời và dưới đất đã được giao cho Ta!” Nhưng nó đã làm gì? Phải có sự đóng đinh khổ hình trước.

⁷⁶ Phải có sự nghiền nát và sự thất vọng của các sứ đồ. Họ đã thấy Đấng Cứu Rỗi mình, Đấng mà họ yêu thương, và thấy Ngài sống lại từ kẻ chết từ—từ nơi mồ mả. Họ đã thấy Ngài làm điều đó. Và rồi suy nghĩ, “Ngài nằm đó, lạnh cóng, trong mồ mả, chính Ngài, sáng nay.” Phải có...

⁷⁷ Những người ấy đã thấy Ngài mở mắt người mù, đã thấy Ngài đứng đó và nhận biết chính những ý tưởng ở trong lòng dân chúng, “Làm thế nào Ngài biết,” họ có thể nói, “rằng họ đang đi theo Ngài? Làm sao Ngài biết được? Tại sao Ngài không biết Giu-đa, Giu-đa sẽ—sẽ phản Ngài? Tại sao Ngài không biết những người lính đang đi lên núi, với gươm giáo và mọi thứ, để bắt Ngài, nếu Ngài có thể nhận biết ý tưởng của họ?”

⁷⁸ Đấy, ma quỷ đang làm việc trên họ, đặt họ ngồi trên đồng tro, vì họ muốn đưa ra cho những người đó lời chứng về “Tôi biết.” (Không phải “Tôi đoán” hay “có lẽ vậy.”) “Tôi biết! Tôi biết!”

⁷⁹ Và nên nhớ, những thử thách đó được mang đến trên anh em cũng một thể ấy, để anh em sẽ không nói, “Ồ, có lẽ việc này đúng, có lẽ lời Kinh Thánh đúng, có lẽ sự chữa lành Thiên liêng đúng, có lẽ Đức Thánh Linh đúng.” Nhưng khi anh em có được kinh nghiệm đó và ra khỏi đồng tro đó, và anh em có sự bày tỏ về Đức Chúa Trời, bởi phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, anh em có thể la lớn, “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống, bởi vì Ngài sống trong tôi!”

⁸⁰ Phi-e-rơ nói, “Tôi sẽ đi đánh cá.” Các sứ đồ nói, “Tôi nghĩ tôi cũng sẽ đi với anh.” Và ở đó họ ngồi trên đồng tro, đi ra giữa biển, và buồn bực xảy ra trên đường đi. Và tôi có thể nghe một người trong họ nói, “Ồ, làm sao điều đó có thể xảy ra, Phi-e-rơ? Làm sao có chuyện một Người như thế mà có thể chết? Làm sao Ngài có thể bị đặt vào trong mồ mả như cách Ngài đã bị? Làm sao Ngài có thể đứng để cho họ nhổ vào mặt và nhổ râu Ngài, đội mào gai trên đầu Ngài? Làm sao Ngài có thể làm điều đó, ồ, mà vẫn là

Đức Chúa Trời? Tôi thật không thể hiểu được điều đó.”Ồ, thật là một sự thất vọng nặng nề!

⁸¹ Và đột nhiên, họ nhìn qua phía bên kia bờ, giống y như loại khả tượng mà Gióp đã có, ở đó họ thấy điều mà Gióp đã thấy bốn ngàn năm trước. Ở đó Đấng Cứu Chuộc đang đứng, sống động và tươi mới, đang đứng trên bờ. Với một ngọn lửa được nhóm lên, và cá được nướng ở trên đó như thế, và nói, mời họ.

Chúa Jêsus có một cái bàn trải ra
 Ở đó các thánh đồ của Đức Chúa Trời được cho
 ăn,
 Ngài mời những người được chọn của Ngài
 “Hãy đến và ăn tối;”
 Với bánh ma-na của Ngài nuôi ăn
 Và chu cấp mọi nhu cầu của chúng ta;
 Ồ, điều đó, thật êm dịu thay được ăn tối với
 Chúa Jêsus mọi lúc!

Làm sao chúng ta có thể nghĩ điều đó, làm sao mà có những việc vĩ đại kia!

⁸² Làm thế nào mà...Sứ đồ Phao-lô, đại sứ đồ ấy đã trải qua thời gian khó khăn khi ông chứng kiến cái chết của Ê-tiên; và thấy gương mặt của Ê-tiên hướng lên Trời, và những hòn đá quăng vào mặt người, và người ngước mắt lên và người nói, “Tôi thấy các tầng Trời mở ra. Tôi thấy Chúa Jêsus đang đứng bên tay hữu của Đức Chúa Trời.” Người nói, “Lạy Chúa, xin đừng đổ tội này cho họ.” Và Phao-lô đang đứng giữ áo xống, điều đó đã làm cho người trong nhiều tuần này sang tuần khác ở trên đồng tro, đi tới đi lui; cho đến nỗi, tâm trí người bị ô nhiễm, cho đến nỗi người lên đường tới thành Đa-mách, cố tìm ra cách, giống như một người đi tìm chai rượu ứt-xki, để giải sầu.

⁸³ Người đang trên đường đi, thì có một Tiếng từ Trời truyền xuống, một Ánh sáng chói lọi phán, “Ớ Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt bớ Ta?” Người đã thấy Ngài. Người đã nhận ra Ngài, rằng Ngài là Chúa Jêsus đã sống lại, Đấng mà người đã chứng kiến sự chết, đã sống lại.

⁸⁴ Ô, tôi có thể nhớ đời sống của chính tôi, trên đường đi tới sự hủy diệt, thì tôi nghe một Tiếng êm dịu, “Ta là Jêsus. Ta đã từng chết, Ta sống đời đời mãi mãi. Bởi vì Ta sống, các người cũng có thể sống.” Từ lúc ấy, đặt tay tôi trong tay Ngài, tôi tin cậy Ngài qua những nơi tối tăm. Trong những lúc tôi không thấy được, con đường mình đang đi, tôi vẫn tin cậy Ngài.

⁸⁵ Mỗi tín hữu Cơ-đốc phải được đẩy vào những thử thách ấy. Mọi tín hữu Cơ-đốc phải được đặt trên đồng tro, để người ấy có thể đến với một kinh nghiệm, “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống!”

⁸⁶ Chúng ta không đến đây sáng nay chỉ để ngồi và nói về việc lịch sử nào đó, mà tất cả đều có thật, nhưng chúng ta đến đây với một lời làm chứng sáng nay, “Tôi biết rằng Đức Chúa Jêsus Christ là Con Đức Chúa Trời, tôi biết điều đó vượt xa bất cứ bóng dáng nghi ngờ nào! Tôi biết rằng Ngài đã sống lại từ kẻ chết, và Ngài sống trong tôi ngày hôm nay. Ngài là của tôi và tôi là của Ngài. Tôi là một người thừa kế với Ngài, trong Nước Đức Chúa Trời.”

⁸⁷ Lễ Phục sinh! Lễ Phục sinh mang lại một điều vĩ đại, một sự sống lại, một hy vọng mới. Các bạn có điều đó sáng nay không? Điều đó có trong lòng các bạn không? Các bạn có biết rằng Đấng Cứu Chuộc mình vẫn sống, và Ngài làm cho mọi sự vận hành với nhau không?

⁸⁸ Các bạn nói, “Anh Branham à, tôi đang ngồi ở đây, đang chờ đợi hàng người xin cầu nguyện.”

⁸⁹ Đức Chúa Trời đang làm việc đó chính vì sự tốt lành. Tại sao cậu bé yêu quý đó, ngày nọ, bị đánh mù khi được sanh ra? Để Đức Chúa Trời có thể có được sự vinh hiển và làm náo động một thành phố. Chắc chắn vậy, Đức Chúa Trời biết Ngài đang làm gì. Đức Chúa Trời biết. Và Ngài để chúng ta trên đồng tro, để bày tỏ cho chúng ta sự vinh hiển Ngài.

⁹⁰ Vì thế, tôi nói điều này sáng nay, thưa các bạn. Sau ba mươi một năm chức vụ, sau ba mươi một năm lao khổ trong công trường thuộc linh, tôi muốn làm chứng về điều này. Tôi đã chứng kiến những sự thất vọng. Tôi đã thấy thì giờ tôi cầu xin các việc, và khóc để được những điều ấy, và cầu xin, rồi không nhận được.

Nhưng nếu tôi cứ kiên nhẫn chờ đợi nương dựa trên Đức Chúa Trời, thì tôi biết rằng nó tác động ngay lập tức, nó đến hoàn toàn chính xác, thật chính xác ngay sự việc.

⁹¹ Khi tôi mất đứa con bé bỏng của tôi, bé Sharon của tôi, tôi... đó là một việc mà đã ngăn trở tôi. Tôi nói, “Làm sao điều đó có thể là vì sự ích lợi? Làm sao nó có thể là điều tốt được?” Và nhiều tháng sau, khi tôi thấy nó đứng đó trong vẻ đẹp rạng rỡ của một cô gái trẻ, nói với tôi, khi tôi đang đứng bên một toa xe cũ bị hư, ở đó. Tôi biết, nếu như nó còn sống, nó có thể trở nên không tốt. Đức Chúa Trời phải đem nó về trong khi nó còn dịu dàng và đáng yêu. Tôi biết tôi sẽ gặp lại nó. Tôi biết tôi sẽ thấy nó, tôi biết điều đó vượt ra ngoài bóng dáng nghi ngờ nào.

⁹² Tôi nghĩ về vợ tôi hai mươi hai tuổi, đã lấy, chỉ là một cô gái, một bà mẹ trẻ ở đó. Khi đó báo chí đăng đầu đề trang nhất ở đây, “Một bà mẹ trẻ, đáng kính..., vừa chết,” ô, lòng tôi chảy máu biết bao! Tôi không biết làm gì.

⁹³ Nhưng ngày hôm nay tôi biết mọi sự vì sự ích lợi của tôi. Tôi biết sự sống phải được chôn xuống đất, và bị hư nát đi, và bị ép, để lấy ra, những gì ở trong nó. Có quá nhiều Branham ở trong đó, phải được tống ra trước khi Đức Chúa Trời có thể bày tỏ chính Ngài.

⁹⁴ Có quá nhiều về các bạn ở trong các bạn, đến nỗi Đức Chúa Trời phải vặn ép nó ra, qua những thử thách. Và trong khi sự vặn ép đó đang diễn ra, thật là khó khăn. Nhưng sau một thời gian ngắn, bầu trời trong sáng trở lại, rồi anh em thấy mục đích của Đức Chúa Trời. Lúc ấy anh em kêu lên, “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống, và đến ngày cuối cùng Ngài sẽ đứng trên đất! Cho dầu những con sâu da hủy diệt thân thể này, tuy nhiên trong xác thịt tôi sẽ thấy Đức Chúa Trời!” Những thử thách nhỏ mọn và các thứ này chỉ trong chốc lát, và chúng phai nhòa và qua đi. Nhưng chúng chỉ làm ích lợi cho anh em, chúng ta hãy nhớ điều đó, rằng Đức Chúa Trời sẽ được vinh hiển.

⁹⁵ Xin chúng ta cúi đầu giây lát. Tôi muốn hỏi, trước khi cầu nguyện, có người nào ở đây muốn được nhớ đến trong lời cầu nguyện trước khi chúng ta kết thúc không? Xin Chúa ban phước cho các bạn. Bao nhiêu anh chị em ở đây muốn nói, “Tôi muốn có

Đức Chúa Trời, trong thì giờ thử thách của tôi bây giờ, để cho tôi một kinh nghiệm mới, hầu cho tôi có thể sanh ra mới”? Xin giơ tay lên, nói, “Tôi muốn—tôi muốn đây là một sự sống lại với tôi, một Lễ Phục sinh, để làm tôi sống lại trong những hy vọng mới và những quyền năng mới, sức khỏe mới và niềm vui mới.” Xin Chúa ban phước cho anh chị em, những người yêu dấu của tôi.

⁹⁶ Ôi, lạy Đức Chúa Trời của chúng con và Đấng Cứu Rỗi của chúng con, chúng con thật biết ơn Chúa vì Lễ Phục sinh này, vì những gì nó có ý nghĩa với lòng chúng con. Và bởi đức tin, vượt xa nơi kia, bên kia đất, chúng con có thể thấy sự Đến của Chúa, Jêsus, như Ngài đang bày tỏ chính Ngài ngay giờ này, đang mặc vương bào của Ngài. Và, Hội thánh đang mặc, Chàng Rể đang mặc áo cưới cho Nàng. Đó là đang chuẩn bị cho một sự gặp gỡ lớn chẳng bao lâu sẽ đến.

⁹⁷ Không thể chịu đựng mãi đồng tro này. Khi chúng con nghe người ta cười cợt, đem chúng con ra làm trò cười, và gọi chúng con bằng cái tên đầy tai tiếng của “những thánh quá máu,” và làm trò cười, và nói rằng tâm thần chúng con không ổn, ồ, điều đó không thể kéo dài mãi, Chúa ôi. Nhưng xin cho chúng con được như Gióp, nắm giữ lời chứng của mình, xin cho chúng con được như Đa-ni-ên trong hang sư tử, hay như những chàng trai Hê-bơ-rơ ở lò lửa hực, hay là Áp-ra-ham trong cuộc hành trình của người.

⁹⁸ Xin giúp chúng con, Ôi Chúa, chịu đựng được cho tới khi chúng con thấy việc lớn đó xảy ra, “Vì tiếng kèn sẽ vang lên, và những kẻ chết trong Đấng Christ sẽ sống lại; còn chúng ta là kẻ sống mà còn ở lại sẽ được thay đổi, trong chốc lát, trong nháy mắt.” Và rồi sẽ đến Lễ Phục sinh đó dành cho chúng con, mà Đấng Christ đã vui hưởng sáng nay cách đây hơn một ngàn chín trăm năm, và phán, “Bởi vì Ta sống, các người cũng sống.”

⁹⁹ “Cũng Jêsus này đã được cất lên ở giữa chúng ta, cũng sẽ trở lại như cách Ngài đã đến.” Chúng con sẽ thấy Ngài, ngay cả từng vết sẹo trong bàn tay Ngài và từng mũi gai đâm in trên đầu Ngài. Chúng con sẽ thấy Ngài.

Ồ, tôi sẽ biết Ngài, tôi sẽ biết Ngài,
Và được cứu chuộc tôi sẽ đứng bên cạnh Ngài.

¹⁰⁰ Vâng, lạy Chúa, tấm lòng nghèo nàn của con, khi thân thể yếu đuối này của con bắt đầu còng xuống dưới gánh nặng, những sự lo âu và nặng nhọc của mùa gặt trên công trường thuộc linh, những cánh đồng truyền giáo, và những thăng trầm của cuộc đời, và sự lãnh đạm giữa những mục sư truyền đạo kiêu ngạo, và vân vân, khắp nơi đó, và bị người ta khinh bỉ, cùng những quyền lực ma quỷ. Song, Ôi Chúa, ngày nào đó chúng con sẽ đến giống như Ê-li, đi xuống dòng sông; nhìn qua nơi ấy, đóng yên cương, một xe ngựa lửa sẽ đem chúng con đi. Xin cho chúng con biết rằng những đồng tro này chỉ che mắt chúng con khỏi việc vĩ đại thật sự nằm phía trước, là sự vinh hiển lớn ấy.

¹⁰¹ Xin cho chúng con vẫn thật giống như Gióp, cho đến khi chúng con có thể thấy Ngài, mặt đối mặt. Xin cho chúng con sống ngay thật giống như Chúa chúng con, như gương mẫu của chúng con, để đi đến Đồi Sọ; cũng, sẵn sàng chịu đóng đinh, và chịu khổ hình với Ngài, hầu cho có thể có một sự sống lại trong đời sống chúng con. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

¹⁰² Xin cho, nếu có kẻ nhạo báng nào ở đây, giống như Phao-lô thuở xưa, đã làm trò cười, xin cho họ tìm thấy Lễ Phục sinh trên đường về nhà họ sáng nay. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

¹⁰³ Chúng con cầu xin, Chúa ôi, cho những người đó mà ở trên đồng tro hủy diệt, đồng tro bệnh tật, hầu cho đây sẽ là thì giờ họ sẽ được giải cứu.

¹⁰⁴ Tối hôm qua, nói với người đàn bà ấy ở ngoài nhà di động, và chồng bà; mà ở tận Phoenix, trong tình trạng nghiêm trọng, và những cái bấu lớn nằm ở đó trên họ, và ngày hôm nay hoàn toàn khỏe mạnh và bình thường. Và cháu bé định mổ lấy tim ra, đang ngồi ở đây sáng nay trong tòa nhà này, khỏe mạnh, bình thường. Một cậu bé bị mù đã từng bước đi trong bóng tối và chưa hề thấy ánh sáng ban ngày, ngày hôm nay bước đi và thấy ánh sáng ban ngày. Và, Ôi, Chúa, chúng con cảm ơn Ngài biết bao vì điều này! Và ấy là tất cả được nhìn phía bên kia bức màn, tới ngày trọng đại của sự sống lại đó. Xin nhậm lời, Cha ôi. Xin cho họ biết rằng những điều này phải xảy ra cách ấy, để những người này: cậu bé mù này có thể thấy được, để đứa bé bị bệnh tim có

thể làm chứng cho những người khác. Tất cả những việc này làm việc với nhau vì sự ích lợi cho họ để yêu mến Ngài.

¹⁰⁵ Mọi sự đều có thể được cho chúng con bởi vì có một Đấng vâng phục trong thử thách, đó là Đấng Mà đã chịu đựng thử thách, đó là Chúa Jêsus. Đấng Mà đã vâng phục Cha, đến nỗi Cha đã khiến Ngài sống lại vào buổi sáng Phục sinh, bởi vì không thể để sự chết nắm giữ Ngài. “Vì Ta sẽ không để Đấng Thánh Ta thấy sự hư nát, Ta cũng không để linh hồn Người trong âm phủ.” Vì, Ngài được thấy là trung tín, luôn làm điều mà Cha vui lòng.

¹⁰⁶ Lạy Chúa, xin cho chúng con được trung tín với bốn phận mình. Cho dù chúng con chịu những thử thách và hoạn nạn, bất cứ điều gì đi nữa, xin cho chúng con có thể, luôn nói, “Con biết rằng mọi sự hiệp lại có ích cho những kẻ yêu mến Đức Chúa Trời.” Xin nhậm lời, Cha ôi.

¹⁰⁷ Chúng con chúc phước cho những người này sáng nay với những ơn phước Ngài. Họ đã đến từ các nơi rất sớm, họ đến với đèn tạm này. Họ đến để được an ủi. Xin cho họ về nhà sáng hôm nay, với Quyền năng của Đức Thánh Linh nóng cháy lòng họ, bước đi dọc đường giống như những người đến từ làng Em-ma-út, nói, “Lòng chúng ta há chẳng nóng nảy trong chúng ta sao, khi Ngài đã trò chuyện với chúng ta suốt dọc đường?” Xin nhậm lời, Cha ôi. Con giao phó họ cho Cha giờ này, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Được rồi, Anh Neville. Và bây giờ hãy nhớ những buổi nhóm tiếp theo.

¹⁰⁸ Chúng ta sẽ không có thể cầu nguyện sáng nay, bởi vì rằng, nếu chúng ta có thể cầu nguyện, miễn là tôi để cho họ đứng ở đây như thế, tôi vẫn sẽ dựa trên ân tứ đó. Tôi phải có một chỗ cho tới khi tôi để nó qua một bên, nơi mà tôi có thể bước ra đây và có thể...Tôi sợ. Tôi dường như sợ, và tôi sợ mình sẽ phạm sai lầm. Thua trận, không phải là thua một cuộc chiến. Patton thua nhiều trận, nhưng ông chẳng hề thua một cuộc chiến. Đúng thế. Và chúng ta cũng sẽ thua nhiều trận, nhưng chúng ta sẽ không thua cả cuộc chiến. Tôi sẽ phạm sai lầm, nhưng tôi sẽ không bỏ mất Cứu cánh. Đức Chúa Trời ban cho điều đó, và Đức Chúa Trời sẽ lo liệu điều đó. Nó—nó được xúc dầu. Và giờ này chính là lúc,

tôi tin là giờ ấy, và tôi đang bắt đầu, chính là Lễ Phục sinh ngày hôm nay, tôi sẽ đi—đi dọc theo như tôi đã làm ở đó cầu nguyện cho người đau. Và nếu tôi có thể...Nó đang xúc đầu. Nó là điều gì đó phải xảy ra trong tôi. Tôi cũng không sử dụng điều đó. Nó đến trong cách như vậy, có lẽ tôi không thể phát hiện ra ngay, nhưng tôi phải giữ nó cho tới khi tôi biết nó mỗi lần. Vì thế đây sẽ là ngày mà tôi sẽ cố gắng, bởi ân điển của Đức Chúa Trời.

¹⁰⁹ Xin Chúa ban phước cho anh chị em giờ này. Anh Neville. Và các buổi nhóm sẽ bắt đầu lúc chín giờ ba mươi. Mời Anh Neville.

TÔI BIẾT VIE60-0417s

(I Know)

LOẠT BÀI GIẢNG SỨ ĐIỆP PHỤC SINH

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào buổi sáng Chúa nhật Phục Sinh lúc rạng sáng, ngày 17 tháng Tư, năm 1960, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org